

Arrest

**nr. 87 637 van 14 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd, en haar advocaat Erwin DELVAUX, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 mei 2011 en heeft zich op 23 mei 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 april 2012 en 7 mei 2012.

1.3. Op 29 mei 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 mei 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Kunduz en bent minderjarig.

U bent, toen u slechts enkele jaren oud was, Afghanistan ontvlucht samen met uw familie, nadat uw vader problemen had gekregen met de taliban. Uw vader was bevriend met iemand van het Afghaanse leger. De taliban kwam dit te horen en kwam naar uw huis. Toen ze naar uw huis kwamen, wierp u een steen naar hen. U kon uw huis ontvluchten en ging naar het huis van uw tante. Omdat u en uw vader verder problemen vreesden, werd er besloten dat u en uw familie Afghanistan dienden te ontvluchten. Jullie gingen naar Quetta (Pakistan), waar jullie vervolgens zo'n twee jaar verbleven.

Na twee jaar Pakistan reisden jullie door naar Teheran (Iran). Hier leefde u vervolgens een achttal jaar. U begon er als schoenpoetser te werken. In Iran worden Afghanen slecht behandeld en lopen zij het risico om naar Afghanistan te worden gerepatriëerd. Uiteindelijk heeft u Iran kort na de voorlaatste ramadan (ergens in september/oktober 2010) verlaten.

Op 22 mei 2011 bent u in België aangekomen. De volgende dag heeft u een asielaanvraag ingediend.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Ongeloofwaardige verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen waarachtige verklaringen aflegt omtrent uw achtergrond en herkomst.

Zo blijken vooreerst uw verklaringen omtrent uw levensloop ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en deze ten aanzien van het Commissariaat-generaal anderzijds zeer erg van elkaar af te wijken. Ten aanzien van de DVZ beweerde u dat u uw ganse leven in Kunduz woonde, dat uw familieleden allemaal nog in Afghanistan wonen, dat u kort geleden uw land verliet en slechts twee dagen in Iran verbleef na uw vertrek en bovendien schetst u ook uw asielmotieven in een zeer nabij verleden. Bij aanvang van het gehoor op het CGVS stelt u dat u ten aanzien van de DVZ niet de waarheid heeft gezegd en u in werkelijkheid al als kind Afghanistan heeft verlaten en er nooit bent teruggekeerd. Wel zou u nog steeds oorspronkelijk afkomstig zijn uit Kunduz (CGVS 11 april 2012 p.2-3). Het feit dat u er aldus niet voor terugdeinsde in een eerste contact met de Belgische asielinstanties onwaarachtige verklaringen af te leggen (welke hiervoor ook de redenen mogen zijn), roept vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid.

U stelt ten aanzien van het Commissariaat-generaal als kind Afghanistan te hebben verlaten, een tweetal jaar in Pakistan te hebben gewoond en vervolgens een achttal jaar in Iran te hebben verbleven alvorens naar België te reizen. Aan deze voorstelling van de feiten omtrent uw profiel en achtergrond kan echter slechts weinig geloof worden gehecht.

Zo is het opmerkelijk dat u zelfs niet blijkt te weten of u ten tijde van het Talibanregime dan wel na hun val (eind 2001) met uw familie Afghanistan heeft verlaten. U vervolgens gevraagd of jullie het land verlieten voor of na de inval van de Amerikaanse troepen in Afghanistan, zegt u zich dit niet te herinneren (CGVS 11 april 2012 p.6). Dit is plausibel gezien uw leeftijd destijds. Dat u dit nooit middels gesprekken met uw familieleden zou ter ore zijn gekomen, mag echter zeer erg verbazen. Dit gegeven brengt meteen ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang. U verklaart immers dat uw vader vaak het bezoek kreeg van iemand van het 'nationale leger' waarop de taliban uw vader ervan gingen verdenken een spion te zijn en te vermoeden dat hij de taliban aan de regering verklikte (CGVS 11 april 2012 p.3). Het is weinig waarschijnlijk dat deze problematiek zich zou hebben afgespeeld op een moment dat de Taliban nog aan de macht waren. Bovendien mag opgemerkt worden dat u de gebeurtenissen in die dagen verrassend gedetailleerd verhaalt als men rekening houdt met het feit dat u op dat moment slechts vijf jaar oud was. Dat u aldus geen duidelijkheid kan verschaffen over het moment waarop uw familie Afghanistan zou hebben verlaten en zelfs niet kan aangeven dat dit voor dan wel na de inval van de buitenlandse troepen in Afghanistan was, is een opmerkelijke vaststelling.

U stelt dat u de laatste acht jaar in Iran leefde. Ook dit is echter weinig aannemelijk. Zo bleek uw kennis over Iran zeer beperkt.

Zo stelt u dat u in Iran steeds heeft gewerkt. U zou schoenen hebben gepoetst, geveerd, noten hebben verkocht,... (CGVS 07 mei 2012 p.7, 11 april 2012) en zodoende mede hebben ingestaan voor het inkomen van de familie. Hoewel aldus kan aangenomen worden dat u veelvuldig in contact kwam met het Iraanse geld, blijkt uw kennis over dit geld zeer beperkt en vaak foutief. U stelt terecht dat

Toman de gangbare term voor de munteenheid in Iran is. U bleek er evenwel geen idee van te hebben wat de officiële naam van deze munteenheid is (CGVS 07 mei 2012, p. 10). Evenmin neemt u ergens de nochtans vaak gebezigde term 'rial' in de mond wanneer u vragen worden gesteld over het Iraanse geld. Van iemand die de voorbije jaren in Iran heeft geleefd en daar is opgegroeid kan evenwel worden verwacht dat hij tenminste de officiële naam van deze munt kent. Gevraagd verder welke geldbriefjes en muntjes men in Iran gebruikt, antwoordt u met: 5, 10, 2.000, 5.000 en 10.000. De hoogste waarde van een biljet is volgens u 10.000, de laagste waarde van een biljet bedraagt volgens u 50. Muntjes zouden voorkomen in "10 toman, 25 en 50, ze hebben biljetten en ook muntstukken van 50", zo zegt u (CGVS 07 mei 2012 p.11). Dit is echter op tal van vlakken foutief. Zo is uw bewering dat het laagste bankbiljet dit van '50' is (zonder dat u specificeert of dit in toman dan wel rial is), foutief: het kleinste biljet is dat van 100 rial (10 toman). Ook uw bewering omtrent de muntstukken ("10 toman, 25 en 50") klopt niet met de aanwezige info: in werkelijkheid bestaan in Iran muntstukken van 50, 100, 250, 500, 1000, 2000 en 5000 rial.

Verder bleek u geen idee te hebben van de jaartelling in Iran. Gevraagd welk jaar het momenteel is volgens de Iraanse kalender of gevraagd of u weet welke maanden er zoal voorkomen in de Iraanse tijdsrekening, blijkt u hierop in het geheel geen antwoord te kunnen formuleren. Uw verschoningsgrond analfabeet te zijn is geen afdoende verklaring, aangezien dit algemeen gekende informatie is voor iemand die zo lang in Iran heeft gewoond, en zeker voor iemand afkomstig uit Afghanistan, waar dezelfde jaartelling wordt gebruikt. Gevraagd naar de wintermaanden kwam u niet verder dan 'herfst' te zeggen (CGVS 07 mei 2012 p.20-21).

U kende verder geen radiostations of radioprogramma's in Iran en sprak over TV 2, 3 en 5, maar bleek geen programma's te kennen die op deze zenders te zien waren. U had er evenmin een idee van wat de naam is van de nationale TV-zender in Iran (CGVS 07 mei 2012, p. 20-22). Dit gebrek aan kennis over enkele algemene zaken met betrekking tot het dagelijkse leven in Iran ondermijnt uw verklaring daar zo'n achttal jaren te hebben gewoond, alvorens uw vlucht naar België. In dit opzicht is het overigens zeer merkwaardig dat u zich wel het landnummer van Iraanse telefoonnummers en het zone nummer van Teheran herinnerde, terwijl u zelf nooit naar uw ouders zou bellen en daarom hun telefoonnummer niet meer herinnerde (CGVS 07 mei 2012, p. 29, 30).

Daarenboven kan worden opgemerkt dat u over de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran eveneens op de vlakte bleef. U stelde dat ze werden gerepatrieerd, maar op enkele bijkomende elementaire vragen bleven uw antwoorden uiterst oppervlakkig. Zo stelde u dat er "vluchtelingenkaarten" werden uitgereikt en zegde u enkel dat ze wit waren. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt evenwel dat de kaarten die aan Afghaanse vluchtelingen werden uitgereikt verschillende kleuren hebben, maar niet wit. Het begrip Amayesh, waarmee doorgaans naar de registratierondes wordt verwezen en die ook aan de naam van de identiteitskaarten voor vluchtelingen wordt gekoppeld, bleek u in het geheel niet te kennen. Ook dit is opmerkelijk voor iemand die zegt jarenlang als Afghaan in Iran te hebben gewoond. U noemde voorts enkele wijken in Teheran toen er naar typische Afghaanse wijken werd gevraagd, maar geen enkele "Afghaanse wijk". Toen het CGVS u vroeg naar Shahr-e-Ray bleek u daar wel al van te hebben gehoord, maar er nooit te zijn geweest. De wijk Kan bleek u dan weer niet te kennen. U stelde wel al van Nematabad te hebben gehoord, maar bleek geen buurten in deze wijk te kennen. Deze drie buurten zijn nochtans de "Afghaanse wijken" bij uitstek in Teheran. Gevraagd naar bekende Afghanen in Teheran bleek u er verder geen te kunnen noemen. U had evenmin enig idee welke NGO's of organisaties zich bekommeren om het land van Afghanen in Teheran (CGVS 07 mei 2012, p. 18 - 20).

Uit voorgaande vaststellingen kan worden besloten dat u allerminst duidelijkheid schept over uw profiel en achtergrond. Dat u daadwerkelijk als Afghaanse vluchteling in Iran heeft gewoond, kan dan ook betwijfeld worden.

In het algemeen dient te worden opgemerkt dat uw jonge leeftijd en uw gebrek aan formele scholing geen voldoende verschoningsgrond vormen voor voorgaande vaststellingen. In alle redelijkheid kan ook van een minderjarige persoon worden verwacht een coherent en geloofwaardig beeld van zijn profiel te schetsen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat dit betreft dient vooreerst te worden verwezen naar bovenstaande vaststellingen, waaruit moet worden geconcludeerd dat u allerminst geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent uw achtergrond, profiel en levensloop. Inzake uw blote bewering oorspronkelijk afkomstig te zijn uit Kunduz (de stad die u als kind zou hebben verlaten maar waarvan u zich niet veel herinnert – CGVS 24-27) kan,

gezien de reeds vastgestelde fraude omtrent cruciale aspecten van uw achtergrond en u aldus in grote lijnen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, dan ook niet zondermeer het voordeel van de twijfel worden toegepast.

Aan uw beweerde achtergrond en herkomst geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het document “Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers” van februari 2010 gevoegd, alsook het document “Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers. Regio’s Subsidiaire Bescherming. September 2012” van 11 oktober 2010.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel worden aangeduid die zouden zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 49/2 en volgende en 52 van de vreemdelingenwet dan wel de uitvoeringsbesluiten van deze wet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed zoals blijkt uit wat volgt.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij geen waarachtige verklaringen aflegt omtrent zijn achtergrond en herkomst. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) zijn verklaringen omtrent zijn levensloop ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en deze ten aanzien van het Commissariaat-generaal anderzijds zeer erg van elkaar blijken af te wijken, zoals wordt toegelicht, (ii) slechts weinig geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als kind Afghanistan te hebben verlaten, een tweetal jaar in Pakistan te hebben gewoond en vervolgens een achttal jaar in Iran te hebben verbleven alvorens naar België te reizen daar (1) hij zelfs niet blijkt te weten of hij ten tijde van het Talibanregime dan wel na hun val (eind 2001) met zijn familie Afghanistan heeft verlaten, noch of zij het land verlieten voor of na de inval van de Amerikaanse troepen in Afghanistan, (2) zijn kennis over Iran zeer beperkt bleek en in het bijzonder zijn kennis over het Iraanse geld zeer beperkt en vaak foutief is terwijl hij nochtans stelt dat hij in Iran steeds heeft gewerkt, hij verder geen idee bleek te hebben van de jaartelling in Iran, hij geen radiostations, radioprogramma's of televisieprogramma's kende en hij er evenmin een idee van had wat de naam is van de nationale TV-zender in Iran, het tevens merkwaardig is dat hij zich wel het landnummer van Iraanse telefoonnummers en het zonenummer van Teheran herinnerde terwijl hij zich het telefoonnummer van zijn ouders niet meer herinnerde omdat hij zelf nooit naar zijn ouders zou bellen, en hij eveneens over de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran op de vlakte bleef, zoals wordt toegelicht en (3) zijn jonge leeftijd en zijn gebrek aan formele scholing geen voldoende verschoningsgrond vormen voor voorgaande vaststellingen daar in alle redelijkheid ook van een minderjarige persoon kan worden verwacht een coherent en geloofwaardig beeld van zijn profiel te schetsen, en (iii) hij het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven en zijn verklaringen niet toelaten om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke (familiale)

situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofd of van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 mei 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.1. Verzoeker verklaart dat hij op jonge leeftijd samen met zijn familie Kunduz, Afghanistan ontvluchtte richting Pakistan, waar ze twee jaar verbleven. Daarna vertrokken verzoeker en zijn familie naar Iran waar hij zou hebben gewerkt om te voorzien in het onderhoud van zijn familie. Uit vrees te worden gerepatriëerd en omdat Afghanen in Iran slecht worden behandeld, vluchtte verzoeker naar België.

2.5.2. Verzoeker stelt dat hij geen kennis heeft van het begrip 'Amayesh' en de vluchtelingenkaarten voor Afghanen in Iran omdat zijn familie illegaal in Iran verbleef en nooit toegang heeft gehad tot dit verblijfssysteem.

In de mate het enigszins aannemelijk kan zijn dat verzoeker het begrip 'Amayesh' en de vluchtelingenkaarten voor Afghanen in Iran niet kent, kan dit geen verschuiving vormen voor het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan kennis over de gebruikte munt in Iran. Dit klemt des te meer daar verzoeker beweert dat hij onder andere als schoenpoetser mee instond voor het inkomen van de familie (administratief dossier, stuk 6, p. 4). Evenmin verklaart verzoekers voorgehouden illegale

verblijf in Iran, noch zijn jeugdige leeftijd of zijn gebrek aan scholing waarom hij onwetend is over de Iraanse kalender en de maanden van de Iraanse kalender, de radiostations, radioprogramma's en televisiezenders. Naar het oordeel van de Raad is het voorts weinig geloofwaardig dat verzoeker ook het telefoonnummer van zijn ouders niet zou kennen omdat hij hen nooit opbelde. Deze vaststelling wijst overigens op een gebrek aan medewerking. Verzoeker, die jarenlang in Teheran zou hebben verbleven en er werkte, heeft bovendien ook geen afdoende kennis over de 'Afghaanse wijken' in Teheran. Dergelijke elementen en gegevens zijn niet moeilijk of gedetailleerd maar betreffen het dagdagelijkse van het bestaan van een Afghaanse vluchteling in Iran zodat deze ook door een minderjarige en ongeschoolde jongeman die veelvuldig via zijn werk in aanraking zou zijn gekomen met de omgeving moeten gekend zijn. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn levensloop, alsook dat hij geen duidelijkheid kan verschaffen over het moment waarop zijn familie Afghanistan zou hebben verlaten en hij zelfs niet kan duiden of hij ten tijde van het Talibanregime dan wel na hun val (eind 2001) met zijn familie Afghanistan heeft verlaten, noch of zij het land verlieten voor of na de inval van de Amerikaanse troepen in Afghanistan. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het geheel van voorgaande onwetendheden op generlei wijze betwist. Hij verwijst weliswaar herhaaldelijk op zijn jonge leeftijd en zijn gebrek aan scholing doch zoals hoger reeds gesteld kan dit geen afdoende verschoningsgrond vormen voor voorgaande vaststellingen. Zoals terecht wordt geoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan immers in alle redelijkheid ook van een minderjarige persoon worden verwacht dat hij een coherent, waarachtig en geloofwaardig beeld van zijn profiel kan schetsen. De motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.3. De door verzoeker ter terechtzitting getoonde foto van hem en zijn familie in Iran vermag niet zijn geloofwaardigheid te herstellen. Een dergelijke foto vormt immers geen bewijs van zijn bewering als zou hij gedurende acht jaar in Iran verbleven hebben daar het slechts een momentopname betreft, mogelijks van een vakantie in Iran. Daarenboven toont de foto een nette familie, wat niet strookt met verzoekers bewering dat zijn vader een werkloze gok- en drugsverslaafde is (administratief dossier, stuk 6, p. 3-4 en stuk 3, p. 22-23). De foto van verzoekers moeder die suiker maalt bevat geen plaats- of tijdsaanduiding zodat deze eender waar en wanneer kan zijn genomen en derhalve evenmin een bewijs vormt van verzoekers verklaringen omtrent het verblijf van zijn familie in Iran.

2.6. Waar verzoeker nog de mening toegedaan is dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel en het feit dat hij een minderjarige niet begeleide Afghaan is zonder behoorlijke scholing, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concreet toe te lichten op welke wijze de commissaris-generaal hiermee geen rekening zou hebben gehouden. Verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan heeft bijgestaan bij de asielprocedure, hij werd op het Commissariaat-generaal gehoord in het bijzijn van zijn voogd en raadsman waarbij hij de mogelijkheid kreeg om, zoals in alle stadia van de procedure, bijkomende stukken neer te leggen en/of aanvullende opmerkingen te formuleren, de gehoren in kwestie werden afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en aan het einde van de bestreden beslissing werd de aandacht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op verzoeker moet worden toegepast. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel als minderjarige niet-begeleide Afghaan, blijkt geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze blijkt uit het administratief dossier.

2.7.1. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit de provincie Kunduz, Afghanistan

aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

2.7.2. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Omwille van de moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, in het bijzonder wanneer betrokkene afkomstig is uit Afghanistan waar reeds jarenlang een preciaire veiligheidssituatie bestaat, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn.

Het komt de asielinstantie toe te beoordelen of uit de verklaringen van verzoeker redelijkerwijs kan worden afgeleid dat hij de nationaliteit voldoende aantoot. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in het administratief dossier, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving.

2.7.3. In casu is verzoeker een niet-begeleide minderjarige die voorhoudt afkomstig te zijn uit Afghanistan, meer bepaald uit de provincie Kunduz. Hij legt geen enkel document voor ter staving van zijn identiteit, afkomst of nationaliteit. Derhalve wordt van verzoeker verwacht dat hij middels zijn verklaringen aannemelijk maakt dat hij uit Afghanistan, Kunduz afkomstig is en dat hij gedurende de acht jaren voor zijn komst naar België in Iran heeft verbleven.

Uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker omtrent het moment waarop zijn familie Afghanistan zou hebben verlaten en van een aantal cruciale aspecten van het dagdagelijkse leven in Iran, gebrek aan kennis waarvoor in voorliggend verzoekschrift geen afdoende verklaring wordt geboden zoals blijkt uit wat voorafgaat, mocht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid afleiden dat verzoeker niet het bewijs levert van zijn beweerde achtergrond en herkomst. Gelet op de vastgestelde fraude omtrent cruciale aspecten van zijn achtergrond, profiel en levensloop kan, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, niet zonder meer het voordeel van de twijfel worden toegepast waar verzoeker beweert oorspronkelijk afkomstig te zijn uit Kunduz.

De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weersprek van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker

bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Verzoekers verwijzing naar de beleidsnota's van de commissaris-generaal van 18 februari 2010 en 11 oktober 2010 en de stelling dat hij nood aan bescherming heeft door het enkele feit dat hij een niet begeleide minderjarige Afghaanse jongere is, kunnen dan ook niet dienstig aangevoerd worden aangezien verzoeker in casu zijn Afghaanse nationaliteit en zijn beweerde herkomst uit Kunduz niet aannemelijk maakt.

2.8. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS